

Bobija, planinska lepotica

Izveštaj i fotografije sa akcije preuzete sa FB profila Mile Milenković

Mnogo je radosti bilo u mom srcu tog 22.avgusta. Jedva sam dočekala subotu, buđenje pre izlaska sunca i polazak na putovanje sa mojom narandžastom družinom. Ova godina je u svakom smislu drugačija od svih predhodnih. Sve se nekako promenilo i imam utisak kao da neko želi da nam oduzme ono najdragocenije, najvažnije, da nam otme slobodu i da nas zatvori u četiri zida. I to je život? Zamislite nekoga, ko voli da putuje i da otkriva nove skrivene predele i da uživa u prirodnim lepotama, sputanog, okovanog, zatvorenog... Ta sam! Ukoliko i vi ličite na mene i spadate među one kojima su čist vazduh, vidikovci sa kojih se pružaju pogledi nemerljive lepote, guste šume i izvori ledene, pitke vode, glavni aduti, onda će vas planinska lepotica Bobija oduševiti svojom netaknutom prirodom. Bobija spada u ona odredišta koja se teško pronalaze na turističkim kartama, ali je pravi izazov za planinare i ljubitelje prirode. Moja želja da je vidim izbliza tinja već duže vreme i nisam se dvoumila da joj krenem u pohode.

Od svega, najteže mi je palo putovanje koje je trajalo i trajalo satima. Tako je to, kada živite na krajnjem severu naše domovine. Do Valjeva smo došli brzo, ali ostatak puta preko Pecke do našeg odredišta u selu Savkovići bio je mučan. Čak je i autobusu trebala pauza da se restartuje. Ali, sveti Oliver je bio za volanom, tako da smo bezbedno stigli na polaznu tačku našeg pešačenja. Na raskrsnici, nas tridesetsedmoro smo krenuli levim krakom, makadamskim putem, na gore. Posle više od šest sati sedenja u autobusu, pešačenje je bilo kao let iznad oblaka. Dejan, naš vodič, je izabrao prelepu stazu, koja je mogla da zadovolji sve učesnike akcije. Usponi su smenjivali spuštanje. Do šumarske kuće smo hodali putem, nasutim makadamom. Na dalje, od vidikovca Stojkovac, krenuli smo prelepom planinskom stazom. Do sada nisam videla tako nešto. Veliki deo staze je bio oivičen kamenjem, a šumski proplanci i livade pokošeni i doterani da se sticao utisak, da hodamo kroz prelepo uređen park. Posetili smo nekoliko vrhova

sa prelepim vidikovcima. Nakon već pomenutog Stojkovca, popeli smo se na Lučevu stenu odakle pogled puca na celu okolinu. A onda sledi izlazak na najviši vrh, na Torničku Bobiju, na 1272 metra nadmorske visine. Na samom vrhu se nalazi baraka radio kluba Bobija. Napravili smo zajedničku fotografiju i spustili se na vidikovac, sa koga pogled oduzima dah. Sa ovog mesta pogled se ne zaustavlja, samo ide i ide preko cele Srbije.

Poređali smo se, posedali, potali i čini mi se, poželeli da tu ostanemo zauvek. Nastavili smo dalje. Prošli smo pored rudnika barita. Uspon na Vrh Oštru stenu smo preskočili, jer smo prilikom dolaska izgubili malo više vremena nego što je planirano. Uživanje u pogledima nastavili smo na Dražinom vidikovcu. Prelepa livada koja podseća na teren za sportove na travi, oivičen šumom, a završava se strminom i prelepom dolinom ispod litice. Ovde se onaj pogled sa predhodnog

vidikovca, seli i pruža na drugu stranu Srbije. Ispred vas su Medvednik, Jablanik, Povlen i tako u nedogled. Još jedno mesto sa koga se teško kreće dalje i gde se šapće: "još malo, samo još malo!" Ipak moramo dalje. Prolazimo pored Račićeve crkve i da kažem koju reč o njoj i njenom tvorcu. Jedan od razloga zašto su lepote Bobije dugo bile skrivane od javnosti je, jer se na njenim visovima tokom Drugog svetskog rata nalazio štab ravnogorskog majora Dragoslava Račića. On je ovde podigao školu i crkvu, koje meštani nisu dali pobedničkim komunističkim vlastima da sruše, zbog čega su i planina i njeno stanovništvo ostavljeni u zapećku. Tek pre nekoliko godina stigao im je asfalt, a struju su dobili ranije, jer su sami postavili bandere. Voda sa izvora Dobra voda važi za izuzetno lekovitu. Prođosmo i napismo se, da li je lekovita, ne znam, ali da je hladna i osvežavajuća u to sam se uverila. I evo nas ponovo kod šumske kuće. Zatvaramo krug današnjeg pešačenja. Silazimo do početne tačke, raskrsnice na kojoj nas čeka prevoz do Vrhpolja, do smeštaja.

Prenoćili smo u prelepom etno naselju Bok, pored same reke Drine. Čist vazduh i šum reke učinili su čudo, da ova prospavana noć povrati snagu i potpuno me revitalizuje za novi dan i novo pešačenje. Novi dan, nova staza i obronci Bobije, vrhovi Nemić i Baurić koji pružaju jednu sasvim drugu sliku. Polazak na pešačenje kreće od magistralnog puta, gde nas čekaju još četvorica naših drugara: Rale, Siniša, Dejan i Dervo. Ekipa sada broji četrdesetjednu dušu. Krećemo prema manastiru svete Trojice, asfaltnim putem. U manastiru pravimo kraći odmor za doručak i obilazak manastira. Krećemo se koljskim putem prema vrhu Nemić. Mada nisu visoki, ova dva vrha su izuzetno zanimljiva, jer imaju izuzetne vidikovce. Pogled sa njih se pruža na reku Drinu, na Drinsku dolinu i na okolne planine. Staza nas je uglavnom vodila kroz šumu, tako da nismo osetili vrelinu letnjeg dana. Divlje kupine su bile zrele i mamile su nas svojim sočnim plodovima. Nabrala sam ih toliko da sam i slatko skuvala. Nakon sedamnaest kilometara prelepe

staze, stigli smo u Ljuboviju, na Drinu. Ledena, najljepša u ovo doba godine, pružila nam je odlično osveženje. Kupanje u njenoj vodi je toliko prijalo da je sav umor od pešačenja i letnje žege nestao. Na našu žalost, morali smo da sednemo u autobus i vratimo se u strvarnost. Sve je manje mesta na kojima je moguće da u prirodi uživamo u potpunosti, bez primesa urbanog sveta. Bobija, planinska lepotica je jedna od tih destinacija. Ona može da pruži mnogo toga pravim ljubiteljima prirode i aktivnog odmora. Sigurna sam da ću joj se vratiti ponovo. Ona zavrđuje mnogo pažnje.